

Prima instanță: Judecătoria Orhei, sediul Central (V. Caragia)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (V. Buhnaci, Iu. Cotruță, N. Simciuc)

ÎNCHEIERE

25 septembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Oleg Sternioală
Galina Stratulat
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursurilor declarate de Vadim Curjuc și Ministerul
Justiției al Republicii Moldova,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Vadim Curjuc
împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, Școala Profesională
mun.Orhei, intervenienți accesorii Procuratura raionului Orhei și Aurel Cotruță cu
privire la restabilirea în muncă, încasarea prejudiciului moral și cheltuielilor pentru
asistența juridică suportate în dosarul penal,

împotriva deciziei din 20 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 22 martie 2018 Vadim Curjuc a înaintat cerere de chemare în judecată
împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova și Școala Profesională
mun.Orhei cu privire la restabilirea în muncă, încasarea prejudiciului moral și
cheltuielilor pentru asistența juridică suportate în dosarul penal.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că a deținut funcția de maestru al
instruirii în producere la I.Î. „Școala Profesională Orhei”. Prin ordinul directorului
S. Munteanu nr.217 din 17 octombrie 2013 a fost eliberat din funcția deținută pe
motiv că ar fi aplicat violență față de elevul Victor Dănăuță.

Ulterior, la 12 noiembrie 2013 în privința sa a fost pornită o cauză penală pe
faptul comiterii infracțiunii prevăzute de art.xxxxxxx Cod penal.

La 19 februarie 2014 procurorul în Procuratura raionului Orhei, Alexandru
Morgun a emis ordonanța de punere sub învinuire pentru comiterea infracțiunii
prevăzute de art.xxxxxxx Cod penal.

Prin sentința din 13 mai 2016 a Judecătoriei Orhei, menținută prin decizia din
04 iulie 2017 a Curții Supreme de Justiție, dînsul a fost achitat de săvîrșirea
infracțiunii prevăzute de art.xxxxxxx Cod penal, pe motiv că fapta nu întrunește
elementele constitutive ale infracțiunii.

Conform prevederilor art. 21 din Constituția Republicii Moldova, cât și prevederile art. 8 Cod de procedură penală, la emiterea ordinului nr. 217 din 17 octombrie 2013 privind eliberarea sa din funcție, a fost încălcat principiul prezumției nevinovăției.

Astfel, consideră că în cazul său este aplicabilă Legea privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești nr.1545-XIII din 25.02.1998.

Conform art. 7 lit. a) din Legea privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești nr.1545-XIII din 25.02.1998, persoanei i se compensează sau i se restituie salariul și alte venituri provenite din muncă, ce constituie sursa ei principală de existență, care contrar prevederilor legale, fiind eliberat din funcția de maestru al instruirii în producere, a fost lipsit ilegal de posibilitatea de a munci și lipsit de salariul provenit din muncă, ceea ce a constituit principala sursă de existență pe perioada de timp 18 octombrie 2013 – pînă în prezent, în sumă de 169 700 de lei.

De asemenea, în conformitate cu prevederile art. 7 lit. e) din aceeași Lege, persoanei fizice i se compensează sumele plătite pentru asistența juridică, astfel la 26 februarie 2014 dînsul a încheiat un contract de asistență juridică cu avocatul Alina Valah, în scopul apărării intereselor sale în cauza penală intentată, suportând cheltuieli de asistență juridică în mărime de 9000 de lei.

La fel, i-a fost înjosită onoarea și demnitatea de maestru al instruirii în producere prin atingerea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, nerespectarea legislației, umilință, intimidare, discriminare socială, suferințe psihice și dureri fizice, fiindu-i cauzat un prejudiciu moral enorm. Reieșind din faptul că a deținut funcția de maestru al instruirii în producere la I.Î. „Școala Profesională Orhei” și fiind o persoană responsabilă față de elevi, a fost eliberat ilegal și abuziv din funcție și lipsit de dreptul de a activa. Estimează prejudiciul moral suportat în sumă de 500 000 de lei.

Reclamantul Vadim Curjuc solicită restabilirea la locul de muncă la I.Î. „Școala Profesională Orhei” în funcția de maestru al instruirii în producere; repararea prejudiciului material pe perioada lipsei forțate de la serviciu începînd cu 18 octombrie 2013 pînă la 22 martie 2018 în sumă de 169 700 de lei; compensarea sumei de 9000 de lei, cheltuieli de asistență juridică suportate în cadrul examinării dosarului penal; repararea prejudiciului moral în mărime de 500 000 de lei, încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin cerere de concretizare a cerințelor din acțiune reclamantul Vadim Curjuc a concretizat cerința privind încasarea salariului pe perioada absenței forțate de la muncă, și anume a solicitat încasarea salariului pentru lipsă forțată de la muncă în perioada 17 octombrie 2013 pînă la 22 martie 2018 în sumă de 188 900 de lei.

Prin încheierea din 15 octombrie 2018 și încheierea din 06 noiembrie 2018 a Judecătoriei Orhei, sediul Central au fost atrași în proces în calitate de intervenienți accesorii Aurel Cotruță și respectiv Procuratura raionului Orhei.

Prin hotărârea Judecătoriei Orhei, sediul Central din 11 decembrie 2018, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată înaintată de Vadim Curjuc.

S-a încasat din contul bugetului de stat, prin intermediul Ministerului Finanțelor, în beneficiul lui Vadim Curjuc suma de 5000 de lei, cu titlu de

prejudiciu moral pentru tragerea ilegală la răspundere penală în cadrul dosarului penal nr.xxxxxxx.

În rest, cerințele reclamantului Vadim Curjuc cu privire la restabilirea la locul de muncă, repararea prejudiciului material pe perioada lipsei forțate de la serviciu; compensarea asistenței juridice; repararea prejudiciului moral din contul bugetului de stat al Republicii Moldova, pentru tragerea ilegală la răspundere penală în cadrul dosarului penal nr.xxxxxxxx și încasarea cheltuielilor de judecată, s-au respins ca fiind neîntemeiate.

Pentru a decide astfel, instanța de fond a constatat că cadrul legal pertinent cazului, cât și probele prezentate, instituie obligația statului de a repara persoanelor fizice prejudiciul moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii sau ale instanțelor de judecată.

Ținând cont de caracterul și gravitatea infracțiunilor de a cărei săvârșire a fost învinuit Vadim Curjuc, de caracterul și gravitatea încălcărilor procesuale comise la urmărirea penală și în cadrul examinării cauzei penale în instanța de judecată, de rezonanța pe care a avut-o în societate informația despre învinuirea acestuia, de durata urmăririi penale și examinării cauzei penale în instanța de judecată, de natura drepturilor personale lezate (dreptul la libertate și siguranță, dreptul la un proces echitabil, dreptul la libera circulație, dreptul la respectarea vieții private și de familie) și locul acestora în sistemul de valori al persoanei, de suferințele cauzate, instanța de judecată a concluzionat că lui Vadim Curjuc i-au fost lezate drepturile sale, fiindu-i cauzat un prejudiciu moral, considerând oportun să acorde reclamantului Vadim Curjuc suma de 5000 de lei, cu titlu de prejudiciu moral pe care a considerat-o a fi o sumă rezonabilă.

Referitor la pretenția privind restabilirea lui Vadim Curjuc la locul de muncă anterior, cât și repararea prejudiciului material pe perioada lipsei forțate de la serviciu începând cu 18 octombrie 2013 până la 10 octombrie 2018 în sumă de 188900 de lei, instanța a reținut că prevederile art. 7 alin. (1) din Legea privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești nr.1545-XIII din 25.02.1998 nu sunt aplicabile acestor solicitări.

Astfel drept temei pentru emiterea ordinului nr. 217 din 17 octombrie 2013 „Cu privire la concediere” nu a servit sentința Judecătoriei Orhei din 13 mai 2016 prin care Vadim Curjuc a fost condamnat în temeiul ar.xxxxxx Cod penal, dar a servit stabilirea abaterii disciplinare comise de către acesta. Vadim Curjuc anterior a înaintat în instanța de judecată cerințe privind restabilirea în funcție și încasarea prejudiciului pentru lipsă forțată de la serviciu, iar prin hotărârea Judecătoriei Orhei din 22 august 2014, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 24 martie 2015, cerințele au fost respinse ca fiind neîntemeiate. Astfel, având în vedere că cerințele date au fost obiect de examinare, instanța a considerat necesar de a le respinge.

Instanța de fond a respins ca neîntemeiată și cerința privind încasarea cheltuielilor de asistență juridică suportate în cadrul dosarului penal în mărime de 9000 de lei, deoarece partea nu a anexat careva probe ce ar atesta suportarea cheltuielilor pretinse, fiind anexat doar contractul de asistență juridică, care arată doar intenția părților, nu și achitarea plății date.

Prin decizia din 20 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău s-au admis apelurile declarate de Vadim Curjuc și Ministerul Justiției al Republicii Moldova, s-a casat

hotărîrea Judecătorei Orhei, sediul Central din 11 decembrie 2018 în partea admiterii parțiale a cererii de chemare în judecată a lui Vadim Curjuc, emițînd o hotărîre nouă prin care s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Vadim Curjuc către Ministerul Justiției și Școala Profesională or.Orhei cu privire la repararea prejudiciului moral și a prejudiciului material.

S-a încasat de la bugetul de stat al Republicii Moldova, prin intermediul Ministerului Justiției în beneficiul lui Vadim Curjuc prejudiciul moral în mărime de 5000 de lei.

S-a respins ca neîntemeiată cerința lui Vadim Curjuc privind încasarea prejudiciului material, ce constă din cheltuielile de asistență juridică suportate în cadrul dosarului penal.

În rest, hotărîrea primei instanțe s-a menținut.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a considerat în principiu întemeiată și legală concluzia primei instanțe privind admiterea parțială a pretențiilor reclamantului. La fel a relevat privind temeinicia constatărilor efectuate de instanța de fond, în ceea ce privește valorificarea dreptului reclamantului Vadim Curjuc la acțiune, în baza Legii privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești.

La fel instanța de apel a apreciat ca fiind corectă soluția cu privire la cuantumul prejudiciului moral acordat reclamantului Vadim Curjuc ca urmare a învinuirii netemeinice, cuantumul de 5000 de lei fiind în măsură să compenseze orice suferință fizică sau psihică suportată de reclamant în legătură cu cauza penală intentată în privința sa. Suma de 500 000 de lei a fost considerată exagerată, iar încasarea acestei sume ar reprezenta un folos material necuvenit.

Totodată instanța de apel a constatat o eroare a primei instanțe în ce privește stabilirea modului de încasare a sumelor adjuocate în beneficiul lui Vadim Curjuc, or, potrivit art. 5 alin. (1) al Legii privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești nr.1545-XIII din 25.02.1998, organul care reprezintă statul în instanța de judecată pe această categorie de cauze este Ministerul Justiției.

Din acest considerent instanța de apel a casat hotărîrea instanței de fond și a dispus încasarea prejudiciului moral în cuantumul stabilit, de la bugetul de stat, prin intermediul Ministerului Justiției.

La 17 mai 2019 Vadim Curjuc a declarat recurs, solicitând casarea deciziei din 20 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău, cu emiterea unei hotărîri noi de admitere integrală a acțiunii.

În susținerea și motivarea recursului a indicat dezacordul cu soluția instanțelor ierarhic inferioare și a redat circumstanțele de fapt indicate pe parcursul examinării cauzei, menționând că instanțele ierarhic inferioare au interpretat în mod eronat legea.

A indicat că argumentele Curții de Apel Chișinău la determinarea criteriului rezonabil al volumului prejudiciului moral în sumă de 5000 de lei, nu sunt temeinice deoarece nu este argumentat cum s-a ajuns la concluzia că pentru satisfacția echitabilă este suficientă suma de 5000 de lei. Instanțele ierarhic inferioare nu au intrat în esența gravității suferințelor psihice primite în legătură cu intentarea cauzei penale în privința sa, punerii sub învinuire pe art.xxxxxxx Cod penal, examinării cauzei în instanța de judecată și condamnării lui neîntemeiate.

A specificat că instanța în cazuri similare urmează să pronunțe hotărâri analogice, iar o jurisprudență selectivă constituie o încălcare a dreptului la un proces echitabil, garantat de art. 6 alin. (1) al Convenției.

Consideră că Curtea de Apel Chișinău nu a cercetat cazul complet și obiectiv, eronat a stabilit suma satisfacției echitabile în mărime de 5000 de lei și neîntemeiat a respins cerințele de restabilire în funcția deținută anterior și repararea prejudiciului material în sumă de 210 000 de lei pe perioada lipsei forțate de la serviciu, compensarea pentru asistența juridică și compensarea prejudiciului moral în mărime de 500 000 de lei.

La 17 iulie 2019 Ministerul Justiției al Republicii Moldova a declarat recurs în temeiul art. 432 alin. (1) și (2) lit. c) și alin. (4) Cod de procedură civilă, solicitând casarea deciziei din 20 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 11 decembrie 2018 a Judecătorei Orhei, sediul Central, cu emiterea unei hotărâri noi de respingere integrală a acțiunii.

În susținerea și motivarea recursului a indicat dezacordul cu soluția instanțelor ierarhic inferioare, menționând că acestea au interpretat în mod eronat legea, apreciind arbitrar probele prezentate.

A indicat că decizia instanței de apel nu este legală, în condițiile în care nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 3 alin. (1) al Legii nr.1545-XIII din 25.02.1998. Pentru angajarea răspunderii statului pentru prejudiciul cauzat prin erori judiciare și de urmărire penală, sunt necesare unele condiții speciale, și anume existența faptei ilicite, or, nu orice acțiune a organelor de drept și judecătorești atrage răspunderea statului. Important pe asemenea categorii de cauze este constatarea ilegalității faptei, din ce rezultă dreptul la despăgubire, indiferent dacă persoana este vinovată. Astfel instanța de apel a analizat arbitrar poziția participanților la proces și a evitat aprecierea argumentului reprezentantului Ministerului Justiției privitor la faptul că prevederile art. 6 și art. 3 din Legea nr.1545-XIII din 25.02.1998 sunt indisolubile și nu pot fi aplicate separat.

A menționat că soluția instanței de apel privind menținerea hotărârii primei instanțe este neîntemeiată, în condițiile în care prezenta acțiune nu întrunește toate condițiile de aplicabilitate a Legii nr.1545-XIII din 25.02.1998, or în astfel de circumstanțe, nu există nici temei legal de a solicita încasarea prejudiciilor. În acest context Curjuc Vadim nu a prezentat probe justificative care ar demonstra prezența unor suferințe cauzate, or, toate argumentele invocate întru motivarea pretenției de încasare a prejudiciului moral, au purtat doar un caracter declarativ, formal fără a dispune de careva suport probatoriu și legal.

A susținut că mărimea prejudiciului moral urmează să fie proporțională cu sumele acordate de CEDO în cauze similare. Prin urmare, ținându-se cont de natura dreptului pretins lezat, de durata măsurilor preventive aplicate, de statutul intimatului, consideră că suma acordată de către instanța de fond ca despăgubire morală, menținută și de către instanța de apel, este exagerată, neechitabilă suferințelor invocate că ar fi fost suportate și nerezonabilă cuantumului sumelor acordate în cauze similare de către CEDO și instanța judecătorească națională.

Totodată, fiind emisă sentință de achitare în privința lui Curjuc Vadim în comiterea infracțiunii, se prezumă că această acțiune reprezintă prin sine o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral pretins că ar fi fost suportat.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Materialele dosarului confirmă faptul că decizia din 20 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată pentru cunoștință părților la proces la 25 aprilie 2019 (f.d. 217, vol.1), fiind recepționată de către Ministerul Justiției al Republicii Moldova la 18 mai 2019 (f.d. 240, vol.1). Informații referitor la recepționarea deciziei instanței de apel de către celelalte părți la proces nu sunt prezente la dosar.

Prin urmare, recursul declarat de către Vadim Curjuc la 17 mai 2019 și recursul declarat de către Ministerul Justiției al Republicii Moldova la 17 iulie 2019, au fost depuse în termenul prevăzut de lege.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Cod de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

La 10 iunie 2019, în adresa intimaților a fost expediată copia recursului declarat de Vadim Curjuc, cu înștiințarea de a depune referință la recurs.

La 18 iulie 2019, în adresa intimaților a fost expediată copia recursului declarat de Ministerul Justiției al Republicii Moldova, cu înștiințarea de a depune referință la recurs.

La 08 iulie 2019 intimatul I.Î. „Școala Profesională Orhei” a depus referință la recursul declarat de către Vadim Curjuc, menționând că recursul declarat de Vadim Curjuc, nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art.432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă, deci recursul declarat Curjuc Vadim urmează a fi recunoscut inadmisibil, cu încasarea de la recurent în beneficiul Instituției de Învățământ Școala Profesională or. Orhei a cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 2500 de lei.

La 26 iulie 2019 intimatul Curjuc Vadim a depus referință la recursul declarat de către Ministerul Justiției al Republicii Moldova, menționând că recursul declarat referitor la despăgubirile morale acordate lui este neîntemeiat și urmează a fi respins ca nefondat, așa cum prin acțiunile ilicite ale organului de urmărire penală Orhei și a Procuraturii Orhei, i-au fost lezate drepturile constituționale, în legătură cu tragerea ilegală la răspundere penală.

Examinând admisibilitatea recursurilor în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Vadim Curjuc și Ministerul Justiției al Republicii Moldova este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Vadim Curjuc și recursul declarat de către Ministerul Justiției al Republicii Moldova, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Or, argumentele invocate în recurs se referă la dezacordul recurenților cu soluția pronunțată de către instanțele ierarhic inferioare și nu redă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respinse.

Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor imputate instanțelor inferioare, o minimă argumentare a criticii în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei se precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs

nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă din recursul declarat nu rezultă încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Distinct de cele relatate, se reiterează că conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, recursurile trebuie să fie efective, adică să dispună de puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (speța Purcell c. Irlandei, decizia cu privire la admisibilitate din 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocate în prezenta cauză sunt similare celor indicate în procesul judecării asupra cărora instanța de apel s-a pronunțat deja în modul corespunzător.

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Vadim Curjuc și de către Ministerul Justiției al Republicii Moldova.

În conformitate cu art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Vadim Curjuc și de către Ministerul Justiției al Republicii Moldova.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Oleg Sternioală

judecătorii

Galina Stratulat

Victor Burduh